

அத்தியாயம் 6

திருமணச் சம்பிரதாயங்கள்

கிராமத்தில் நடைபெறும் முக்கிய வைபவங்களிலொன்று கல்யாணமாகும். சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் முஸ்லிம் கிராமங்களில் நடைபெற்ற கல்யாணம் சில சம்பிரதாயங்களைக் கொண்டிருந்தது. இச்சம்பிரதாயங்கள் பல நாளாவட்டத்தில் மறைந்து போக, சில இன்றும் வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றன.

மாப்பிள்ளை பேசி மோதிரம் போடுதல், பெட்டி கொண்டு செல்லல், செப்புக் கொண்டு போதல், கல்யாணத்தன்று மணப்பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் மருதோன்றி போடல், காவின் எழுதி மாப்பிள்ளையை ஊர்வலமாகக் கூட்டிக்கொண்டு செல்லும்போது குடை பிடித்துக் கொண்டு செல்லல், பெண்வீட்டை அடைந்தவுடன் மைத்துனர் முறையானவர் மாப்பிள்ளையின் கால்களைக் கழுவுதல் அதற்குப் பகரமாக மாப்பிள்ளை மோதிரம், பணம் பரிசாக அளித்தல், பெண்கள் குரவையிடல், ஆராத்தி எடுத்தல், வெள்ளை விரித்து மாப்பிள்ளையை வீட்டினுள் அழைத்துச் செல்லல், தாலி கட்டுதல், பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் பால்பழம் பருக்குதல், புலவர் வாழ்த்துப் பாடல், விவாகம் முடிந்து மூன்றாம் அல்லது ஏழாம் நாளில் தம்பதியினரை மாப்பிள்ளையின் பெற்றோரின் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகும் பெண்கூட்டுதல், சில வாரங்களின் பின்னர் மீண்டும்மொருமுறை மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர் வீட்டுக்குக் கால் மாறிச் செல்லல் என்பன அன்று கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த சம்பிரதாயங்களாகும்.

i. மாப்பிள்ளை வாழ்த்து

அவ்வாறான ஒரு சம்பிரதாயம் 'மாப்பிள்ளை வாழ்த்து' ஆகும். பெண்வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை வந்து சேர்ந்தவுடன் அங்கு முன்வாசலில் அமைக்கப்பட்ட பந்தலின் கீழ் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்த பின்னர் புலவர் ஒருவர் வாழ்த்துப் பாட ஆரம்பிப்பார். இது சில இடங்களில் தாலி கட்டுவதற்கு முன்னரும் வேறு சில இடங்களில் பின்னரும் நடைபெற்றுள்ளது. இம்மரபே பிற்காலங்களில் வாழ்த்துப்பத்திரம் வாசித்தளிக்கும் பழக்கமாக மாறலாயிற்று. பந்தல் என்பது மரத்தாலான கணுக்கள் நட்டு, கயிறு இழுத்து அதன் மேல் வெண்ணிறச் சேலைகள் பரவப்பட்டிருத்தலாகும். பந்தல் கால்களும் பல வர்ணப் பட்டுப்புடவைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தென்னங்குருத்து, இளநீர்க்குலை, தென்னம் பூவரி என்பனவும் சோடனைக்காகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும்.

சீருற்ற சிகரதி சிங்கமென வருகின்ற
சிங்காசன மதிபதியாம்....
கேசமது மகாராஜ போஜர்க்கு நிகரான
செல்வமாம் மகாராஜா நீயே...
பார்மிக்க பேர்மிக்க நீபெற்ற யோகமது
பகரபெரிய ராஜயோகா...
பங்கையர்க் கிளிகளோடு
மங்கை மடமாதரும்
பலபேர் உன்னைக் கண்டு மகிழவே
ஏறிட்ட கலியாண கண்ணா - உதாரண
எளியோர்க்கீந்த கணியே
என்று பேர் பட்டமும் கட்டிய கஸ்தானமும்
இனியதொரு தொப்பி சட்டை
இந்த பேரிட்ட புலவோர்கள்தனை ஆதரித்து
நீ பின் தா தனுப்ப வேணும்
பேர் பெரிய செல்வனே கனதி பிரதாபனே
பெரியோர்கள் குலசீலனே...

வச்சீர்த நாடும் குங்கும மலையும்
 மரகத மாமலையும்
 நல்ல மரகத மாமலையும்
 நல்ல வடிவறு மரகதக்கிணறும்
 நல்ல வளர் சிங்கக் கொடியும்
 நல்ல வளர் சிங்கக் கொடியும்
 கச்சணி முலையாள் களித்திடும் காமக லீலன்
 நல்ல காமக லீலன்
 உச்சீர்தமாகிய உதுமாலெவ்வைக்குதவிய குணசீலன்
 நல்ல உதவிய குணசீலன்....

திடுமாமத்தளம் பேரிகை
 திக்கென தோயெனவே
 நல்ல திக்கென தோயெனவே
 அடிமுடிதாளம்)
 கிடு கிடு கிடுவெனப் பாரவெடில் பறிய
 நல்ல பாரவெடில் பறிய
 படவாணம், குடவாணம், கம்பர் நிலவாணம் சுடவே
 நல்ல நிலவாணம் சுடவே
 கடகட நவமணி
 சங்கிர்த வீணை கலியாணக்கருளே
 நல்ல கலியாணக்கருளே
 கைப்பொருளானது முப்பதும் தருவார்
 கலியாணப் புலியே
 நல்ல கலியாணப் புலியே
 முடியுடன் அரசிகள் குதிரையுலாவ
 மைகுழல் தாராட
 நல்ல மைகுழல் தாராட
 ஆசனப்பொற்கொடி மீதினில் இருக்கும்
 அரும் புகழ் நாயகமே
 நல்ல அரும் புகழ் நாயகமே
 குறைசின் குல குருவே நைனாரே
 கொட்டுக சப்பாணி - நைனாரே கொட்டுக சப்பாணி.....

*உதுமாலெவ்வை = புலவரின் பெயர்

சங்கு கலிமடமாதரைக் கலியாண முறைபேசி
 தகமையுடையான் கூறவே
 தங்களுட இனமுறைகள் ஒன்றுபடவே
 கூட சமுதமான குருவே
 அங்கு மங்கை மடமாதருக்குக் கொடுக்கின்ற சீதனம்
 செம்பு சேவரக்கால் படிக்கம் உடனே
 பாவிக்க வீடு கிணறு
 பால்மாடு விளைவு தரை பணரொக்கம்
 இன்னதென்று....
 மறுகிழமை சீதன முடித்தவர் கையில் கொடுத்து
 மனமகிழ்ந்திட்டாரே....

மாப்பிள்ளை வாழ்த்தில் அவரின் சிறப்பு, பெண்ணின் சிறப்பு, வழங்கப்படும் சீதனம், சபையிலே இருக்கும் முறைக்காரர் யார் யார், களரியிலே சமூகமளித்துள்ள ஊர்ப் பிரமுகர் எவர், எவ்வாறான உணவுப் பதார்த்தங்கள் விருந்தினருக்கு வழங்கப்படவுள்ளன என்பன பற்றியெல்லாம் மிகச் சிலாகித்துப் பாடுவார் புலவர். இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டு மாப்பிள்ளை ஓர் ஆசனத்தின் மேல் பாய்விரிக்கப்பட்டு, அப்பாயின் மேல் வெள்ளை போட அதன் மேல் அமர்ந்திருப்பார். பாய்களுள் மெத்தைப்பாய் என்னும் பாய்வகையே இவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் உபயோகிக்கப்படும்.

பாயில் எத்தனையோ வகையுண்டு. மயிலிறகு, அத்தராசி, வீணைப்பெட்டி, சீப்புக்கண்டாங்கி, மஸ்கட்டைப்புழு, பொருத்துப்புணி, தப்புப்புணி, தாராக்கால், தாமரைக்கொடி, சித்துப்புணி, மைக்கண், தோட்டுப்பாய், சவ்வுப்பாய் என்பன அவ்வகைகளாகும்.

இவ்வாறு புலவர் பாடிக்கொண்டு போகும் போது அப்புலவருக்குப் பல பரிசுகள் வழங்கப்படும். இது பணம், பொருட்கள், சாறன், சால்வை போன்றனவாகும். முக்கியமாகப் பொன்னாடை என வழங்கப்படும் மஞ்சள் சரிகைச் சால்வையும் கட்டாயம் அவருக்குக் கொடுக்கப்படும். அச்சால்வையினால் மாப்பிள்ளையின் முகத்தில் வீசி வீசிப் புகழ் படிப்பார்.

தனக்கு அளிக்கப்படும் பரிசு நிறைவுடையதாய் இல்லாத பட்சத்தில் புலவர் தனது மனக்குறையைப் பாடலிலே வெளிப்படுத்துவார். தான் மனம் நொந்து போவது சரியல்ல என ஆரம்பித்து மாப்பிள்ளையின்

தரத்தையும் சிறிது குறைத்துக் கூறத் தொடங்குவார். உடனடியாகவே மணமக்களின் உறவினர் அவருக்கு மேலும் பரிசுகள் வழங்குவார். அவ்வாறு கிடைத்தவுடன் புலவர் “யாரப்பா! இந்த மாப்பிள்ளை” எனக் கேட்டுக் கேட்டு மாப்பிள்ளையை மிக ஏற்றிப் புகழ்வார். அவ்வாழ்த்தைத் தொடர்ந்து அவதானிப்போம்:

வண்டரளைந்திட சங்கு விளைந்திட மிக்க வலம்புரியோ
என் மன்னா மிக்க வலம்புரியோ
இந்த வண்ணக் களரியில்
தம்பட்ட மேளம் சல்லாரிகள் ஒலிக்க - என்மன்னா
சல்லாரிகள் ஒலிக்க

வந்து இந்தப் பந்தலில் தங்கியிருக்கின்ற
மா சபையோர் மகிழ - என் மன்னா
மா சபையோர் மகிழ
ஆலிமு, லெவ்வை, மரைக்கார், மோதின்
அன்பாய்ப் புடைசூழ - என்மன்னா
அன்பாய்ப் புடைசூழ - வந்து
இந்தப் பந்தலில் சந்தன அத்தர் செண்டு
கமகமண - என் மன்னா
செண்டு கமகமண

இந்த மாப்பிள்ளை என்றும் கவர்ந்திருந்த
பந்தலில் கண்டு சனம் சூழ - என் மன்னா
கண்டு சனம் சூழ
கூட்டமாய்க் குலவையும் ஆலாத்திப் பெண்களும்
கட்டியம் பாடிவர - என் மன்னா
கட்டியம் பாடிவர
பொங்கும் பொலிஸ் தலைமையார்
பாங்குடனே இருக்க - என் மன்னா
பாங்குடனே இருக்க
மங்களமாய்க் கல்யாணம் நடப்பிக்கும்
மச்சான் முறைக்காரர்

இனத்திலே காக்கா முறைக்காரர்
 சந்தோசமாகக் கல்யாணம் நடப்பிக்கும்
 சாச்சா முறைக்காரர்
 இனத்திலே அப்பா முறைக்காரர்
 அவர் பெயரை எடுத்து
 இன்னார் இன்னார் எண்டு பிரித்துரைக்கத் தெரியேன்
 அவரைத் தொகுத்துரைக்கத் தெரியேன்
 பச்சமுடன் அவரிச்சை கண்டல்லோ பரிசைத் தருவாரடி
 தன்னன்ன தானன்ன தானானா
 தய்தானா நானன்ன நானானா
 தனன்னா நானன்ன நானானா.....

இவ்வகையான பிறிதொரு பாடல்:

படமுடுத்தாளம் கிடுகிடுவெனவே
 நல்ல பாரவெடிப்பறிய
 நல்ல பாரவெடிப்பறிய
 நல்ல பாரவெடிப்பறிய

பம்பரிவாணம், நிலவாணம்
 நல்ல குடவாணம் சுடவே
 நல்ல குடவாணம் சுடவே
 நல்ல குடவாணம் சுடவே

முடியுடன் அரசிகள் குதிரையுலாவ
 மொய்குழல் சாராட
 நல்ல மொய்குழல் சாராட
 நல்ல மொய்குழல் சாராட

கடகட நவமணி சங்கீதவீணை
 கலியாணப் பொருளே
 நல்ல கலியாணப் பொருளே
 நல்ல கலியாணப் பொருளே

இருபது முப்பது ஐந்நூறு கோடி

அந்தா வருகுது பார்

ஆஹா இந்தா வருகுது பார்

இந்த மாப்பிள்ளையின் பேரால

போட்ட வெகுமதி

இருபது முப்பது ஐந்நூறு கோடி

பெற செண்டாக

எனக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற பெறசெண்டு ஐந்நூறு கோடி.

ii. திருமண மரபுகள்

கிராம வாழ்க்கையில் 'குடிமுறை' முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. இக்குடிமுறை தனக்கேயுரிய சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. தாய் வழியிலேயே 'குடி' அமைகின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் தாயின் குடியையே பிள்ளைகள் சார்வர். தகப்பனுடைய குடியை அல்ல. உதாரணமாக, தாய் சேனைக்குடியைச் சேர்ந்தவராயும் தகப்பன் மாமுனாப்போடி குடியைச் சேர்ந்தவராயிருந்த போதிலும் அவர்களின் ஆண், பெண் குழந்தைகள் அனைவரும் சேனைக்குடியையே சேர்ந்தவராவர். ஒரு குடியைச் சேர்ந்தவர் அனைவரும் சகோதர சகோதரிகளாகக் கணிக்கப்படுவர். இதனால் ஒரே குடியைச் சேர்ந்த ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் விவாகம் நடைபெற மாட்டாது. கல்யாணம் பெரும்பாலும் மாமன், மாமி என்போரின் பிள்ளைகளுக்கிடையே நடைபெறும். "வைக்கோலில் விளைந்ததை வைக்கோலில் கட்டவேண்டும்" என்பர்.

தாய்வழி முறைமை பிறிதொரு வகையிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. கல்யாணத்தின் பின்னர் மாப்பிள்ளை பெண்வீட்டிலேயே வாழ்வார். பெண்ணைத் தன்வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று குடித்தனம் நடத்துவதில்லை. கல்யாணம் நடந்த மூன்றாம் நாள் அல்லது ஏழாம் நாள் 'பெண் கூட்டுதல்' நடைபெறும். மாப்பிள்ளையின் நெருங்கிய உறவினர்கள் பெண் வீட்டுக்கு வந்து பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வர். அங்கு ஓரிரு நாட்கள் தங்கிய பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் பெண்வீட்டுக்கே திரும்பிவிடுவர். சில வாரங்களுக்குப் பின்னர்

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் மீண்டும் ஒருமுறை மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்குச் சென்று சில தினங்கள் தங்கியிருந்து திரும்புவர். இது 'கால் மாறுதல்' எனப்படும். இதன் பின்னர் மாப்பிள்ளை தனது மனைவியின் பெற்றோர் வீட்டில் அல்லது பெண்ணின் பெற்றோரினால் கட்டிக் கொடுக்கப்படும் புதிய வீட்டில் தமது குடும்ப வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்பார்.

மிக இளம் வயதிலேயே பிள்ளைகளுக்கு விவாகஞ் செய்தல் அக்கால மரபாயிருந்து வந்துள்ளது. பொதுவாக ஆண்கள் 15 - 20 வயதுக்கிடையிலும், பெண்கள் 7 - 12 வயதுக்கிடையிலும் விவாகம் முடித்துக் கொடுக்கப்பட்டனர்.

வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரின் அலிபாதுஷா நாடகத்திலுள்ள பாடலொன்றில் அலிபாதுஷாவின் மனைவி சபுரியத்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்:

“அலிபாதுஷா வென்னை வையந்து வயதிலே
கலியாணம் செய்த காலமே தொடுத்தி”¹

கல்யாணத் தினத்தில், மாப்பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும்போது குடைபிடிக்கும் பழக்கம் இன்றும் இருக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சி வெயில் நேரத்தில் நடைபெறுவதாயிருந்தால், அவ்வெயில் படாது மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் செல்வதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் மாப்பிள்ளை அழைப்பு பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களிலேயே நடைபெற்றது. ஆகையால் இப்பழக்கம் வெயில்படாது இருப்பதற்காகத் தோன்றியதல்ல. யார் மாப்பிள்ளை என்பதை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்வதற்காகவே ஆரம்பித்தது. குடையின் கீழ் செல்பவர் மாப்பிள்ளையென இலகுவாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம். இக்குடையின் மேல் வெள்ளைச் சீலையொன்று போடப்படும் பழக்கமுண்டு. மழைக்காலமாக இருந்தால் ஊர்வலத்தில் போகின்ற பலர் குடை பிடித்துச் செல்வர். அவ்வாறான வேளையிலுங்கூட வெள்ளைத்துணியால் முடிய குடையின் கீழ்ச் செல்பவர்தான் மாப்பிள்ளை எனக் கண்டு கொள்வதற்காகவே இப்பழக்கம் ஏற்பட்டது.

ஊர்வலத்திற் போகும் மாப்பிள்ளை பெண் வீட்டையடைந்தவுடன் மைத்துனன் முறையானவர் அவரது கால்களை நன்கு தேய்த்துக் கழுவி

1. அலிபாதுஷா நாடகம், சே.மு.மு. முகம்மதலி பதிப்பு 1990, ப : 164

விடுவார். இன்றுங் கூடக் காலணியுடன் காரிற் சென்று வீட்டுப் படியில் இறங்கினாலும் அக்காலணியின் மீது பன்னீர் தெளிக்கப்படுகின்றது. இப்பழக்கம் ஆரம்பித்த காலத்தில் கிழக்கு மாகாணக் கிராமங்களில் தார்வீதிகளோ, கிறவல்லீதிகளோ இருக்கவில்லை. மணல் ஒழுங்கைகளே இருந்தன. அவை புழுதி நிரம்பியனவாகும். காலுக்கு மிதியடியோ, செருப்போ, சப்பாத்தோ அணியும் பழக்கமும் இருக்கவில்லை. வெறுங்காலுடன் புழுதி ஒழுங்கையினூடே நடந்து பெண்வீட்டையடையும் போது மாப்பிள்ளையின் கால்களைக் கழுவி விடுவார். அதற்குப் பகரமாக ஒரு மோதிரமோ அல்லது பணமோ மாப்பிள்ளையினால் மைத்துனருக்கு அளிக்கப்படும்.

கல்யாணத்தின் போது தாலி கட்டுதல் பரம்பரையான வழக்கமாயிருந்து வந்தது. தாலியை மாப்பிள்ளையோ அல்லது அவருடன் செல்லும் ஆண்களோ எடுத்துச் செல்லமாட்டார்கள். மணமகனின் மிக நெருங்கிய உறவுப் பெண் ஒருவரே எடுத்துச் செல்வார். பெரும்பாலும் இவர் மணமகனின் சகோதரியாக அல்லது தாயின் சகோதரியாக இருப்பார். சில தசாப்தங்களுக்கு முன் முஸ்லிம் பெண் பருவ வயதை அடைந்தவுடன் வெளியில் எங்குமே செல்வதில்லை. வீட்டிலுங்கூட வெளியார் கண்ணிற்படாது ஒதுங்கியே வாழ்வதுண்டு. ஆகையால் மணமகனோ, அவருடன் செல்லும் ஆண்களோ மணப்பெண்ணை ஒருபோதும் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையிலும் பெண்பார்த்தலிலும் பெட்டி கொண்டு போவதிலும் ஈடுபட்ட மணமகனின் மிக நெருங்கிய உறவுப் பெண்களே நன்கு அறிந்திருப்பர். ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்கே இப்போது தாலிகட்டப்படுகிறது என நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதற்காகத்தான் மணமகன் பெண் வீட்டையடைவதற்கு முன்னதாகவே மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பெண்கள் அங்கு சென்று பெண் அமர்ந்திருக்கும் அறையினுள் உட்காருவர். தாங்கள் பேசிய பெண் இவள்தான், ஆள்மாறாட்டம் எதுவும் நடைபெறவில்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கே இவ்வேற்பாடு. இவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட பின்னரே மாப்பிள்ளையின் கையில் தாலி கொடுக்கப்படும். தாலியைப் பெண்ணின் கழுத்தில் அணிந்து விடுவார். இக்காலத்தில் மாப்பிள்ளை தாலி கட்டுவதில்லை. இதற்குப் பதிலாக அவரது நெருங்கிய உறவுமுறைப் பெண்ணொருவர், தாலியைப் பெண்ணின் கழுத்தில் அணிந்து விடுகிறார்.

இன்றும் நடைமுறையிலுள்ள இச்சம்பிரதாயங்கள் நியாயபூர்வமான காரணங்களுக்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறியவை போன்ற ஏதுக்கள் இன்னும் பல இருக்கலாம். காலக்கிரமத்தில் காரணங்கள் அற்றுப்போக சம்பிரதாயங்கள் மிஞ்சிவிட்டன.

iii. மோதிரக் கவி

மன்னார்ப் பிரதேச முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வோடிணைந்த ஒரு வகைப் பாடல் மோதிரக்கவி என்பதாகும்.

வெண்கலச் செம்பொன்றினுள் தண்ணீரை நிரப்பி அதனுள் மோதிரம் ஒன்றைப் போடுவர். புதிதாகக் கல்யாணம் முடித்த தம்பதியினர் தமது கைகளை அச்செம்பினுள் இட்டுத் துழாவி மோதிரத்தை எடுக்கவேண்டும். செம்பின் வாய் மிகச் சிறியதாகையால் இரு கைகளை அதனுள் இட்டு அசைத்து மோதிரத்தைத் தேடுவது இலகுவான காரியமில்லை.

இவ்வாறு தேடும் பொழுது பல பெண்கள் வளைத்திருந்து இரு கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து ஒரு கோஷ்டி மாப்பிள்ளையையும் மறு குழுவினர் மணப்பெண்ணையும் உற்சாகப்படுத்துவர். அவ்வேளைகளிற் பாடப்படும் கவி 'மோதிரக் கவி' எனப்படும்.

சில வேளைகளிற் குமரிப் பெண்களும் இவ்விளையாட்டில் ஈடுபடுவர்.

அவ்வாறான கவிகள் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன. ஒலிப்பதிவுக்காக இவற்றைப் பாடியவர் மன்னார் மூர் வீதியைச் சேர்ந்த மீராஉம்மா மதாறு முறையதீன் என்பவராவார்.

மன்னன் என்னும் மன்னன்
 மஹம்மதூர் ரஸூல் நபியார்
 மருமகனார்
 மாப்பிள்ளையாய் - வாராரென்று
 கொத்திளணி தூக்கட்டோ....
 கொஞ்சம் மஞ்சள் ஆட்ட்டோ....
 நித்தம் பன்னீர் தெளிக்கட்டோ....
 நீரோசை கொண்டாட்ட்டோ...

மக்கா அலங்கரிப்பார் மகிழ்ந்து...
சுவர்க்கம் அலங்கரிப்பார் துணிந்து...

சந்தனக்கால் நாட்டட்டோ
சாதிவளை பூட்டட்டோ
குங்கும மஞ்சள் ஆட்டட்டோ
குமரியுந்தன் கல்யாணத்தில்

350

மற்றுமொரு பாடல்:

சங்கு நெயினார் சுவநெயினார் கப்பலிலே
நாங்கள் ஒரு கோடி - சங்கேத்திவிட்டோம்
வித்ததுவோ -
விலை மதித்திட பத்துக்கு
வித்ததுவோ பாற்சங்கு

மேலுமொரு கவி:

கள்ளன் வாறான்
கதவுதூற கள்ளியரே
கள்ளனுமல்ல... கருங்குறவன் தானுமல்ல
காராம் பசு கறக்க.... கட்டழகன் வாறாண்டி
தாலிக்கு நூலாக
தலவாணிக்கு பஞ்சாக
மாயக் குறத்தியர்க்கு.....
மருதாணி போட்டாண்டி.